

ER IS ALTIJD EEN OPLOSSING

Al ga je nog zo goed voorbereid op vakantie, je vergeet weleens wat. Hoe erg is dat eigenlijk? Best erg, ontdekte journalist Caroline Buijs toen haar pinpas in China niet bleek te werken en ze daarna haar creditcard verloor. Maar met een beetje geluk komt het vaak weer goed.

§ EN DAN VIND IK ONDER IN MIJN TAS EEN ENVELOP MET EEN BRIEFJE VAN TIEN EURO: DOOR MIJN MOEDER ERIN GESTOPT

Ik durf wel van mezelf te zeggen dat ik, tot deze reis, een goed georganiseerd persoon was – ook als ik op vakantie ging. In een schriftje maakte ik lijstjes van wat er mee moest en ik streepte netjes door wat in mijn koffer zat. Van tevoren kocht ik een landkaart, googelde de metroverbindingen en checkte of je ter plaatse kunt pinnen. Ik was dan ook verbaasd toen het scherm van de geldautomaat op het vliegveld van Beijing meldde dat er niet gepind kon worden en dat ik het beste contact op kon nemen met mijn bank. Ook met mijn creditcard pinnen lukte niet. Oké, dacht ik, dan probeer ik het straks wel in de stad. Gelukkig was er een transfer naar mijn hotel voor me geregeld, dus ik kon het nog wel even redden zonder Chinese yuans.

Onderweg naar mijn hotel stopte de vriendelijke chauffeur bij nog drie andere geldautomaten, maar daar verscheen precies hetzelfde tekstje. Nu begon ik 'm toch wel een beetje te knijpen, want ik realiseerde me ineens: ik heb geen cent cash op zak! Dus als er iets serieus mis is met mijn pinpas, hoe moet ik dan aan geld komen? In mijn dagelijks leven ben ik inmiddels zo gewend om alles met mijn pinpas te betalen, dat ik er niet aan had gedacht om vooraf wat euro's te pinnen. En dat terwijl ik als voormalig medewerker van een reisbureau juist jarenlang reizigers op het hart had gedrukt om vooral ook wat contant geld mee op reis te nemen, voor 'je weet maar nooit'.

Het was tien jaar geleden dat ik voor het laatst in China was geweest en nu ging ik, in mijn eentje, in het voorjaar van 2018 terug om voor Flow een verhaal te maken over Angie, mijn Chinese collega die ik nog kende uit mijn reisbureauverleden. Gelukkig was zij zo aardig om mij nu geld te lenen. Intussen kwam ik erachter dat ik thuis was vergeten om mijn pinpas van 'Europa' op 'Wereld' te zetten en kon ik dat nog rechtzetten.

STOÏCIJNSE RUST

Ik had een paar heel leuke dagen in Beijing en als afscheid gingen Angie en ik samen hotpotten (Chinees fonduen). Aansluitend zou ik voor haar nog even het bedrag pinnen dat ik de eerste dag van haar had geleend. Maar opnieuw deed mijn pinpas het niet, ik had geen idee waarom. Gelukkig lukte het nu wel om met mijn creditcard te pinnen.

De volgende ochtend zat ik om half negen klaar in de lobby van mijn hotel voor een transfer naar het vliegveld, door Angie geregeld. Om negen uur was er, door een misverstand bleek later, nog geen chauffeur te bekennen. Uiteindelijk regelde het hotel een taxi voor me, maar de paar briefjes yuan die ik vooraf aan de chauffeur liet zien – de rest van mijn gepinde geld had ik aan Angie teruggegeven – waren niet genoeg voor een rit naar het vliegveld. Hoe kwam ik nu aan geld? Ik kon de taxi alleen met cash betalen, en het leek me te tijdrovend om nu wéér alle

geldautomaten van Beijing af te gaan. 'Heb je écht nergens euro's of dollars?' vroeg de dame van de receptie die inmiddels met haar nieuwsgierige collega's buiten was komen staan en de lichte paniek in mijn ogen moet hebben gezien, 'want die kunnen we hier wel wisselen.' Na lang zoeken vond ik onder in mijn tas een envelop met een briefje van tien euro: door mijn moeder – als een soort beschermengel – in mijn tas gestopt om 'onderweg op een terrasje te zitten', zoals op de envelop stond geschreven. De dame van de receptie rende met al haar collega's naar binnen om het tientje te wisselen en nu had ik precies genoeg voor de taxi. Met meer dan een uur vertraging ging ik dan toch op weg, uitgezwaaid door bijna het voltallige hotelpersoneel, wat me dan weer heel vrolijk maakte. Misschien dat er daarom in de taxi ook een soort stoïcijnse rust over me heen kwam: alles waar ik invloed op had kunnen uitoefenen, had ik gedaan. Op het verdere verloop – hoe snel we bij het vliegveld zouden zijn, en of ik het vliegtuig nog zou halen – had ik geen invloed meer. Maar ik haalde mijn vlucht: die was twee uur vertraagd. >

HOEZO GEORGANISEERD?

Van Beijing vloog ik naar Seoul, om een tweede verhaal voor Flow te maken. Bij de geldautomaat op het vliegveld van Seoul kwam ik er tot mijn schrik achter dat mijn creditcard niet meer in mijn portemonnee zat: die had ik, realiseerde ik me, de avond ervoor in Beijing in de geldautomaat laten zitten. Omdat ik tijdens het pinnen met Angie stond te kletsen, had ik niet goed opgelet. Nooit, nooit, zou ik meer mopperen op mijn pubers als ze weer eens iets kwijt waren, nam ik me voor – ik voelde me al lang niet meer die goed georganiseerde persoon op wie ik stiekem altijd een beetje trots geweest was. Gelukkig werkte mijn pinpas hier wel, en kon ik een stapeltje Zuid-Koreaanse won pinnen. Aangekomen bij het hotel was ik dat stapeltje meteen weer kwijt omdat ik mijn kamer vooraf moest betalen – mijn creditcard lag immers nog ergens in Beijing. Om de hoek van het hotel zat een geldautomaat, maar helaas verscheen daar eenzelfde soort tekst als in Beijing. Hoe vaak ik het ook probeerde: er kwam geen won-biljet uit.

Nu had ik dus én geen contant geld (ik had natuurlijk nooit alles meteen af moeten staan aan het hotel) én geen creditcard én een pinpas die niet werkte. Ik ving een glimp van mezelf op in de etalageruit naast de geldautomaat, en kreeg de slappe lach: moest je me hier nu zien staan, zogenaamd als ‘vrouw van de wereld’ alleen op reis, maar zonder betaalmiddelen.

DE LEKKERSTE APPEL

Inmiddels was het avond geworden. Ik had flinke trek gekregen en besloot bij een restaurant in de buurt van het hotel een bibimbap (een kom met warme rijst en verschillende groenten plus een ei, dat je allemaal zelf door elkaar mixt) te gaan eten. Ik liet, inmiddels wijs geworden, vooraf mijn pinpas zien en vroeg of ik daarmee kon betalen. Ja hoor, knikte de man achter de kassa, geen probleem. Maar bij het afrekenen piepte de pinautomaat bij elke poging – pinnen kon dus toch niet. De man wees me een aantal geldautomaten in de buurt, maar bij geen van alle lukte het. Met handen en voeten legde ik in het restaurant mijn probleem uit, vertelde dat ik in het hotel even verderop logeerde en dat ik ook even niet meer wist hoe ik het nu verder op moest lossen. Geen probleem joh, zei de man vriendelijk, dan kom je toch gewoon morgen betalen? ‘Maak je geen zorgen,’ appte illustrator Lize Prins toen ik terug was in mijn hotel – zij zou me de

volgende dag Seoul laten zien, ‘je kunt hier maar op heel weinig plekken pinnen met je Nederlandse pas. Ik wijs je morgen wel een automaat aan waar het kan.’ Ontbijten deed ik de volgende ochtend met een Nederlandse appel die al sinds mijn vertrek uit Nederland in mijn handbagage zat (nooit eerder smaakte een appel zo goed). En met Lize pinde ik later die dag álles wat ik maar kon pinnen. Ik geloof dat ik sinds mijn studententijd, waarin ik voortdurend rood stond, niet meer zo blij ben geweest dat er geld uit een automaat kwam.

ACH JA

Dus voorbereid op reis gaan is handiger, inderdaad. Maar deze dagen leerden me ook dat de wereld niet vergaat als ik een keer van te voren geen lijstje maak of iets vergeet. Dat zich met een beetje geluk altijd wel een oplossing aandient. Dat veel mensen aardiger zijn dan ik weleens denk: Angie die me geld wilde lenen, de behulpzame vrouw in het hotel in Beijing, de relaxte restauranteigenaar in Seoul. Dat ik vanaf

**§ MOEST JE
ME HIER NU
ZIEN STAAN,
ZOGENAAMD
ALS ‘VROUW
VAN DE
WERELD’
ALLEEN OP
REIS, MAAR
ZONDER GELD**

nu aardiger wil zijn voor mijn chaotische pubers. Dat ik niet langer kan pochen dat ik goed georganiseerd ben. Dat ik nooit meer zonder contant geld op vakantie ga. En dat je maar beter om jezelf kunt lachen als iets niet helemaal loopt zoals je wilt of verwacht. ●

Caroline Buijs is journalist en managing editor van Flow-specials als het Book for Paper Lovers. Deze zomer gaat ze naar Japan en reist ze met haar gezin van Tokio naar het noordelijke eiland Hokkaido.

TEKST CAROLINE BUIJS ILLUSTRATIES LOTTE DIRKS